

Unde non est necessaria ex parte causæ secundæ, sed aliquando conveniens ex parte Dei, op. 1, l. 1, c. 16.
 Nullo modo dici potest actum malum prædefiniri a Deo, op. 1, l. 2, c. 4.
 Ut constat ex Scriptura, ib.
 Et Conciliis, ib.
 Et Patribus, ib.
 Adhuc pro materiali illorum, ib.
 Varie loquuntur Doctores de prædefinitione actuum supernaturalium, op. 1, l. 3, c. 17.
 Non repugnat libertati præfinitio actuum supernaturalium voluntate absoluta, prius ratione quam præsciatur absolute actus futurus, et eligantur media, ib.
 Immerito quidam asserunt esse de fide prædefinisse Deum omnes actus supernaturales, ib.
 Præfinitur actus supernaturales ordinati ad bonum totius Ecclesiæ, ib.
 Præfinitur etiam actus et eorum circumstantiæ, quibus prædestinati salutem consequuntur, ib.
 Præfinitur distincte et in particulari tam actus, quam auxilia ad illos necessaria, ib.
 Præfinitur denique (quamvis id non ita certum sit) actus supernaturales eorum qui damnandi sunt, ib.
 Præfinitio non est prima radix cognitionis futurorum contingentium, op. 2, l. 1, c. 6.
 Et licet respectu aliquorum esse possit proxima ratio, ib. Non vero omnium, ib.

PRÆDESTINATIO.

Aliter vult Deus auxilia efficaciam prædestinatis quam reprobis, op. 1, l. 3, c. 19.
 Nulla est in Deo formalis voluntas mediocum in communi ante prædestinationem et electionem auxiliorum gratiæ in particulari, ib.
 Præter voluntatem simplicem Dei erga omnium gloriam, alia est efficax erga prædestinatos, ib.
 Non minus Deus quam homines potest efficaciter velle aliquid ut præmium aliis, ante prævisionem meriti, ib.
 Ordo inter actus præscientiæ et decretorum, quos Deus habuit circa prædestinatos, ib., c. 17.

PRÆMOTIO.

Quo sensu verum sit Deum præmovere, op. 1, l. 1, c. 17.
 Præmotio latius patet quam prædeterminatio, ib.

PRÆDETERMINATIO.

Quid sit et significet physica prædeterminatio, op. 1, l. 1, c. 10, et l. 3, c. 7.
 Et libertatem omnino tollit, op. 1, l. 1, c. 10.
 Prædeterminationis necessitas repugnat cum libertate ad non agendum, ib., c. 9.
 Si prædeterminatio necessaria est voluntati, nec operabitur sine illa, nec operari poterit, ib.
 Non est in hominis voluntate illam habere vel non habere, ib.
 Per positivam aut negativam dispositionem, ib., et l. 3, c. 13.
 Si subditur libero arbitrio, non est vera prædeterminatio, op. 1, l. 1, c. 10.
 Nec redditur ratio cur actus sequatur ex ea infallibiliter, ib., et c. 11.
 Si inseparabilis est ab actu naturæ suæ, libertati repugnat, ib., c. 10.
 Etiam radicali, ib.

Prædeterminationis physiciæ D. Thomas non meminit, op. 1, l. 1, c. 11.
 Ejus mens declaratur, ib.
 Physica prædeterminatio extrinseca æque pugnat cum libertate, ac intrinseca, ib., c. 12 et 13.
 Etiam quoad exercitium, op. 1, l. 3, c. 13.
 Determinatio ad individuum quantum differat a determinatione quoad specificationem, op. 1, l. 1, c. 12.
 Implicat quod Deus velit determinare physice voluntatem, ut libere operetur, ib., c. 13.
 Ad quæ objecta se extendat prædeterminatio seu præfinitio, op. 1, l. 2, c. 5.
 Non potest concedi prædeterminatio ad actus bonos, quin concedatur ad malos, ib.
 Affirmari non potest physicam prædeterminationem ad actus moraliter bonos necessariam esse, ib.
 Nec ex parte illorum, nec ex parte Dei, ib.
 Nec ex debito naturæ vel lege providentiæ, ib.
 Prædeterminatio voluntatis humanæ a Deo nobisque procedit, op. 1, l. 1, c. 15.
 Cur hæc determinatio tribuatur causæ secundæ, ib.
 Voluntas non prædeterminatur physice, nec ab extrinseco, nec ab intrinseco inherente, ib., c. 17.
 Non est idem determinare et prædeterminare, secundum commune loquendi modum, ib.
 Ad formale peccati Deum non posse prædeterminare, ib., c. 12.
 Nec ad materiale, ib., c. 14.
 Si prædeterminaret Deus ad peccatum, illud vellet et ordinaret, op. 1, l. 2, c. 2.
 Ex eo quod Concilium Tridentinum dicat actum malum permissive tantum esse a Deo, non sequitur exclusisse auxilium generale ad operandum, ib.
 Si physica prædeterminatio necessaria est, nunquam datur auxilium sufficiens non operantibus, op. 1, l. 3, c. 10.
 Prædeterminatio moralis in quo differat a physica, ib.
 Quid sit moralis prædeterminatio, ib.
 Quomodo possibilis est, ib.
 Etiam si non necessaria, ib.
 Adhuc moraliter, ib.
 Non potest esse tanta moralis prædeterminatio, ut ex vi illius sit futurus actus omnino infallibiliter, ib.
 Physica prædeterminatio nullum fundamentum habet in Patribus, ib., c. 12.
 Nec in ulla ratione, ib.
 Potentia physice determinata dissentire non potest, ib., c. 9.
 Deus sua voluntate non determinat nostram, ib.
 Etiam in actibus supernaturalibus, ib.
 Determinatio voluntatis est etiam a Deo, op. 1, l. 1, c. 16.
 Hæc determinatio vocari posset prædeterminatio, nisi suspectus esset hic loquendi modus, ib.
 Quæ absurda ex prædeterminatione sequantur, op. 3.
 Per physicas prædeterminationes destruitur libertas, ib.
 Contra eam aperte pugnant Patres, ib.

PRÆMIUM.

Idem præmium dari potest ex duobus titulis diversi generis, op. 5, disp. 2, sect. 1.
 Non tamen si sint ejusdem rationis, ib.
 Qua ratione dentur accidentaliter præmia pro bonis operibus, ib.
 De præmio essentiali communiter est sermo in Scri-

R

REPROBATIO.

ptura, cum de præmio bonorum operum loquitur, op. 5, disp. 2, sect. 1.
 Cum interdum res minoris valoris habeantur pro magnis præmiis inter homines, ib.

PROPHETIA.

Veritas, quæ est in prophetiis comminatoriis, non cognoscitur in causis, op. 2, l. 2, c. 1.

PROPOSITIO.

Propositio quibus modis sit necessaria, op. 2, l. 1, c. 9.
 Propositio de præterito cur absolute sit necessaria, ib.
 Propositio de futuro quo sensu sit necessaria, ut res futura non possit non esse futura, ib.
 Propositio de præterito contingenti aliter necessaria est quam de præterito et futuro, ib.
 Propositiones de futuro contingenti veræ sunt, et eo ipso sunt scibiles, op. 2, l. 2, c. 5.
 Propositiones contingentes conditionales enunciant conjunctionem unius cum alio, non vero necessariam connexionem inter illa, ib.
 Modus significandi harum propositionum non repugnat significatis, ib.
 Propositiones istæ hypotheticæ sunt ex vi verborum, ib.
 Merito tamen conditionales dicuntur, ib.
 Propositiones istæ non sunt impossibiles, ib.
 Nec suspensæ et indeterminatæ, ib.
 Qualis requiratur existentia in iis quæ enunciant ut vera supponant, ib.
 Propositio indefinita universali æquivaleret in definitionibus Ecclesiæ et doctrinali proportionem, op. 5, disp. 2, sect. 1.

PROVIDENTIA.

Providentiæ perfectio sine præfinitione potest intelligi, op. 1, l. 2, c. 7.
 Quid sit providentia, ib.
 Voluntas quam habet adjuncta providentia ex suppositione solum est necessaria, sicut alia decreta libera, ib.
 Certitudo providentiæ circa actus liberos ex præfinitione non pendet, ib.
 Effectus a Deo provisi per causas liberas, evitabiles sunt respectu causæ proximæ, etiam si infallibiles sint, ib.
 Divina providentia ordinat media in finem etiam sub conditione intentum, ib.
 Non est tamen necessarium ut talis providentia includat infallibilem consecutionem finis, nisi supposita præscientia, ib.
 Providentia in universum spectata evitari non potest, ib.
 Quibus modis liber actus possit cadere sub divinam providentiam, ib.
 Actus mali sub ea etiam comprehenduntur, ib.
 Providentia Dei perfectissima est, ib.
 Providentia constat actibus intellectus et voluntatis, et qui sint illi, op. 1, l. 1, c. 13.
 Providentia Dei ab ejus gubernatione differt, ib., c. 16.
 Quam sit ad Dei providentiam expediens et necessaria justitia providentialis, op. 6, sect. 4.
 Quæ opera Dei sint a justitia providentiali, ib.

PURGATORIUM.

Pœna purgatorii quomodo sequatur culpam ex natura rei, op. 6, sect. 2.

Reprobatio positiva non est absque causa, sine qua tamen est negativa, op. 1, l. 2, c. 5.
 Est enim sola voluntas Dei illius causa, ib.
 Quid Augustinus sentiat de reprobatione positiva, ib.
 In primo signo ante prævisa merita non habuit Deus voluntatem excludendi a regno, sed alios actus positivos suæ providentiæ, ib.
 Non electio cur dicatur reprobatio ab aliquibus, ib.
 Permittit Deus deficere homines sufficienter vocatos, non vero ex se intendit pro eo tempore vocare, in quo scit repugnatos suæ vocationi, op. 1, l. 3, c. 14.
 Reprobatio nullatenus est ex intentione Dei, quantumvis præsciatur ab eo, op. 1, l. 2, c. 5.
 Cur noluerit Deus dare majora auxilia iis quos sciebat non consensuros, op. 1, l. 3, c. 17.
 Quo fine Deus auxilia efficaciam neget reprobis, ib.

S

SACRILEGIUM.

Sacrilegium injuria est contra justitiam Deo debitam, op. 6, sect. 2.

SATISFACTIO.

Satisfactio hominis ad Deum, seclusa divina ordinatione, non potest esse omnino justa et efficax, op. 6, sect. 2.
 Peccator non satisfacit ad æqualitatem Deo pro injuria ei illata per peccatum, op. 5, disp. 1, sect. 3.
 Peccator per gratiam non satisfacit ad æqualitatem pro pœna debita pro peccato, ib.
 Satisfactio Christi, ut fundata in promissione, habuit æqualitatem justitiæ propriæ et perfectæ, op. 6, sect. 2.
 Persona læsa non semper tenetur acceptare satisfactionem æqualem sibi oblatam, ib.
 Cur aliquando necessaria sit pro tali pœna talis satisfactio, quæ alias natura sua non sufficiebat, ib.

SERVUS.

In quibus rebus servus non possit habere justitiæ jus erga dominum, op. 6, sect. 6.

SCIENTIA.

Quid sit effectum cognosci in sua causa, op. 2, l. 1, c. 3.
 In decreto, quod Deus habet ad concurrendum cum creatura, non possunt certo cognosci hæc futura, ib., c. 6.

Quid requiratur ut certa sit aliqua scientia, ib., c. 8.

SCIENTIA CONDITIONATA.

Quam sit ad providentiæ effectus necessaria, op. 1, l. 1, c. 13.
 Difficultates circa scientiam conditionatam, op. 2, l. 2, c. 6.
 Quid ex parte Dei requiratur ad hanc scientiam, quidque ex parte objectorum, ib.
 An Deus cognoscat determinate propositiones conditionatas, etiam si disparata sint ea quæ enunciant, ib.
 Scientia hæc ratione antecedit decretum liberum Dei, ib.

SCIENTIA FUTURORUM.

Scientia futurorum contingentium ad Dei providentiam necessaria, op. 1, l. 1, c. 15.
Scientia futurorum libertati non repugnat, ib., c. 11.

SCRIPTURA.

Regula pro explicanda Scriptura, op. 1, l. 2, c. 3.
Particula *forsan*, in Scriptura non semper dubitationis est nota, op. 2, l. 2, c. 1.
Adjectivum interdum ponitur in Scriptura loco substantivi, op. 1, disp. 1, sect. 1.

V

VISIO.

Cum æquali lumine gloriæ visio Dei erit æqualis quantumvis perfectus sit intellectus, op. 1, l. 3, c. 20.
Visio potest crescere ut visio, quin crescat ut præmium, op. 5, disp. 2, sect. 1.
Ratio præmii non est de interna ratione visionis, ib.
Visio debet crescere ut sit majus præmium, ib.

VIRTUS.

Duplex virtutis præmium, op. 5, disp. 2, sect. 3.
Laudatio non est præmium per se debitum virtuti, op. 5, disp. 2, sect. 1.

VIRTUTES NFUSE.

Actus infusarum virtutum supernaturales sunt, etiam si non sint ab actu charitatis formaliter aut virtualiter imperati, op. 5, disp. 2, sect. 1.

VINDICTA.

Quid requiratur ad honestatem vindictæ, op. 6, sect. 5.
Ad quam justitiam pertineat vindictæ actus, ib.

VOLUNTAS.

Licet cam non possit Deus cogere, ei potest necessitatem inferre, op. 1, l. 1, c. 2.
Vix potest abstinere ab aliquo quin habeat positivum actum nolendi, ib.
Voluntatis necessitas quoad specificationem non solum oritur ab objecto, sed etiam ab ipsa voluntate, ib.
Voluntas potest necessitari a Deo, ib.
Non indiget prædeterminatione physica ad operandum, ib., c. 11.
Et latius, ib., c. 3.
Voluntas solum manet indifferens passive, si physica determinatione indiget, ib.

Longe aliter indifferens est voluntas, quam aliæ causæ, op. 1, l. 1, c. 3.

Voluntas se ipsam determinat, ib.

In malis actibus initium est a voluntate, sed non in bonis, ib.

A nullo extrinseco determinari potest voluntas, ib.

Voluntas se determinat volendo, et vult se determinando, ib.

Judicium per se non est efficax ad determinandam voluntatem, ib., c. 11.

Voluntas ex vi subordinationis quam habet ad causam primam, non indiget physica prædeterminatione, ib., c. 6.

Cum omnibus præviis requisitis ad operandum, adhuc in sensu composito voluntas libera manet ad operandum, ex Concilio Tridentino, ib., c. 10.

Repugnat voluntatem physice determinari et libere operari, ib., c. 2.

Excluduntur omnia quæ dici possent voluntatem determinare, op. 2, l. 1, c. 3.

Nullus influxus prævius a Deo in voluntate requiritur necessario ad hoc ut operetur, ib.

VOLUNTARIUM.

Quid sit voluntarium perfectum, op. 4, disp. 1, sect. 2.
Quomodo differat a libero, vide supra, verbo LIBERTAS.

Coactio repugnat actibus elicitis a voluntate, ib.

Voluntarium secundum quid, an ex natura rei satis sit ad valorem contractus, ib.

Quid requiratur ut aliquid dicatur involuntarium secundum quid, ib.

VOLUNTAS CREATA.

Quomodo moveat Deus voluntatem creatam, op. 1, l. 2, c. 2.

Voluntas seipsam prædeterminat ad actus liberos non sine Deo, op. 1, l. 1, c. 17.

Quomodo voluntas dicatur proprie se movere, ib.

Deus voluntatem determinat, sed non sine illa, ib.

Voluntas eligit se determinando, et eligendo se determinat, ib.

Quid de determinatione ista sentiat D. Thomas, ib.

VOLUNTAS DIVINA.

Quæ sit voluntas divina antecedens et consequens, ex Damasceno, op. 1, l. 2, c. 5.

Voluntas, qua vult Deus manifestationem suæ gloriæ, efficax est, et finem consequitur per media, etsi non præfinita sint, op. 1, l. 2, c. 7.

Decreta Dei ad intra aliqualis ratio reddi potest ex parte objecti, ib.

FINIS LIBRI UNDECIMI.

